

de set en set

JOAN VENTURA

Gats i gossos

A banda de la butxaca, un dels dilemes de les vacances és què en fem, dels animals domèstics. Els gats, més autosuficients, els pots deixar campar per l'habitatge, sempre que una ànima caritativa hi faci un volt cada dos o tres dies. En canvi, els gossos són com nens petits i lladrarien fins a perdre els sentits, o potser no menjarien ni beurien, o potser els veïns, que amb els gossos sempre tenen molta paciència, acabarien trucant a la policia. I com que és molt difícil que amics o familiars es vulguin fer càrrec de la criatura –i ho entenc–, no hi ha més remei que portar-la a una residència canina on, quan torne de viatge, t'acaben d'ajustar el presupost. Els animals de companyia compleixen el seu objectiu i alhora ens fan

“ Quan vaig sentenciar que no gastàrem ni cinc per comprar un gos i que si ens el donaven havia de ser català vaig repicar la sort

enfadar: els gats no deixen butaca o sofà per marcar amb les seves urpes afilades, mentre que els gossos mal ensenyats, com és el cas, marquen territori a cada cantonada, lladren per un petard o quan trona a quilòmetres de distància, i són porucs quan el ca veí té ganes de gresca. El dia que vaig sentenciar que a casa no gastàrem ni cinc per comprar un gos i que si ens el donaven havia de ser un gos català vaig repicar la sort. En unes colònies, la pubilla ens va rebre abraçada a un cadell pelut i vet aquí que un gos d'atura predestinat a agrupar els ramats dedica la seva vida a fer corriols al jardí de casa per fer ressorgir la terra que la gespa amagava. Tenim moments de conciliació: cada dia m'obliga a passejar i quan no ho fem les cantonades afectades per la seva incontinència es multipliquen. Amb un quisso hi pots parlar i sempre et dona la raó, però costa els seus calerons (veterinari, menjar, perruqueria...) i ara hi afegeixen un impost municipal que anava acompanyat d'una espèrperica ordenança que el sentit comú ha fet passar a millor vida.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

El nyap de la plaça de Banyoles

● Donant una volta per la plaça Major de Banyoles (bé cultural d'interès nacional), es descobreix un paviment que s'esquerda i s'enfonsa, que obliga, des de fa anys, a la seva reparació constant. Sorprenentment, el Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Barcelona ha decidit atorgar el Premi Catalunya Construcció 2009, per aquesta obra, a Josep Miàs i Albert Ribera, malgrat la mala elecció dels materials emprats i la seva pèssima execució. Segons el jurat, «és un exercici excel·lent de rehabilitació urbana [...] per la solució tècnica adoptada, els materials utilitzats i la posada a l'obra». És obvi que el jurat no ha trepitjat la plaça Major, perquè si fos així no hauria gosat premiar aquest projecte. Per contra, en el cas que sí ho hagués fet, si us plau, agrairíem que se'ns facilités la relació dels membres del jurat per no sol·licitar mai els seus serveis professionals. / LLUÍS RIBERA MASGRAU I SALVADOR SALRÀ SOLER. Banyoles (Pla de l'Estany)

El parc Bosc

● Sóc fill de Figueres, fill i nét de figuerencs. Vaig sentit una punyalada a l'ànima quan es va *arreglar* el parc Bosc municipal. La prudència m'ha fet esperar un quants anys a opinar. Ara, després de tant de temps, és quan més ploro de ràbia en veure el que en resta d'ell. No vull pas dir que no s'hagués d'arranjar, però s'havia de fer amb seny i amb amor.

Voldria des d'aquí rendir homenatge als professors de l'institut Ramon Muntaner Álvarez i Lloveras, que tant ens van ensenyar a estimar-lo i a valorar-lo com a jardí botànic, i que també ens va-

Una vella carretera ara tallada

● A l'Empordà hi ha un camí anomenat «carretera vella de Figueres a Vilafant», ara en desús com a via habitual de comunicació entre aquests dos nuclis urbans, però vigent per a tots els veïns que hi tenen cases, masos, terres o senzillament paratges habituals per passejar. Una carretera amb més de dos segles de vida. Doncs bé, un dia enfiles aquest camí i el trobes tallat brutalment per una d'aquestes monstruoses màquines que preparen el camí del tren. Sense més. La carretera ja no hi és. Sense cap via alternativa ni cap arranament d'altres camins rurals en pèssim estat. Ara per anar en cotxe fins aquells indrets el camí més proper t'obliga a anar a Vilafant, agafar el tren cant del cementiri i, superat aquest hospitalari establiment, enfilar per un camí de carros, per cert que totalment impracticable en temps de pluges, que passa a frec dels dipòsits d'aigua i que et deixa després d'una gimcana infame en una cruïlla perillosa i farcida d'escombries. Una vegada aquí pots anar a la dreta cap a les pedres o a l'esquerra, que et portarà a tornar a trobar el pont sobre l'autopista tallat. Ni en temps desgraciats com els de l'omnipotent dictador, quan es va construir l'autopista, es varen atrevir a tallar aquesta carretera. Sempre hi va haver un pas alternatiu. Provisional. Però una via d'accés. Hem hagut de viure en temps de democràcia, per veure un atropellament com aquest. Com és possible que aquesta flagrant arbitrariedad no hagi merescut ni la més mínima intervenció dels ajuntaments de Figueres, Vilafant o Avinyonet, que són els termes afectats? O és que aquests també pensen que una minoria de gent perjudicada no modificarà el resultat de les properes eleccions? Perquè avui sembla l'únic que motiva. La cadira. Preguntats els serveis tècnics de Vilafant, es veu que sí que està previst en un futur incert fer una via que comuniqui altre cop la carretera esmentada, però no se sap ni quan ni com ni per on. Tot plegat una mostra més del respecte que mereixen els ciutadans d'aquesta nació per part dels serveis de l'estat. / DOMÈNEC MOLÍ I SERRA. Olot (Garrotxa)

ren ensenyar a estimar la natura; als jardiniers que, sent molt pocs i amb mitjans escassos, tan bé el cuidaven; als promotors del parc: Cusí, Pichot i Pujolà, els qui, per aquesta sola iniciativa, varen ser molt més que il·lustres; i a l'arquitecte Ricard Giralt, que amb tant d'enginy el va projectar, disposant-hi tres fonts amb el sobreixit de les quals i girant una rega a la setmana, amb el mínim esforç i feina, quedava tot regat. No crec que en les malediccions, però desitjaria que cada una de les cents de milers d'estelles innecessàries, tot transformant-se en escorpits, perse-

guessin en la seva consciència i en els seus somnis tots els seus irresponsables depredadors. / JORDI GARCIA I AIGUABELLA. Pontós (Alt Empordà)

A les infermeres del Santa Caterina

● Després de dos anys de tractament a l'hospital de dia, voldria que es conegués la gran labor que es fa en aquest departament de l'Hospital de Santa Caterina. Manifestar el tracte exquisit i superfamiliar que he rebut de totes les treballadores que formen part d'aquest servei: Amparo,

Marta, Montse, Pilar, Nuri, Roser, Sílvia, Sònia i la supervisora Lourdes. De tot cor, moltes gràcies; sou genials, solidàries, sensibles i excel·lents professionals amb una gran voluntat de servei al malalt. Durant aquest temps he observat com tots els pacients, tant si eren operats de cataractes, varius, colonoscòpies, fent *químios...*, el tracte cap a ells i els seus familiars era de plena dedicació i paciència, tot i tenir una gran feina, quasi sempre al límit, però donant-los un afecte exemplar. Sovint surten queixes dels hospitals i dels que hi treballen. Val la pena, encara que sigui amb aquesta modesta carta, fer públic que els del Santa Caterina són uns grans professionals, tant les infermeres com els metges que m'han ajudat, Nina Prat, Joan Meléndez, Glòria Dargallo i Gemma Viñas. A tots, el meu més sincer agraiement. / ANNA M. TARRÉS PUIG. Girona (Gironès)

Arbres tristos

● En alguns carrers de Girona, com a l'avinguda Sant Francesc i Ferran Agulló, hi ha uns arbres de fulles marronoses que trobo que, a mesura que s'hagin de renovar, caldria canviar-los pels d'una altra espècie de fulles verdes. M'explico: són tristos, foscos, lletjos, i a més ara deixen caure els seus fruits i embruten totalment les voreres amb el perill de relliscar, o bé s'ha d'anar fent una gimcana per no embrutar-se. Per uns dies a l'any que floreixen i són bonics, la resta del temps deprimeixen i embruten. Desitjo veure arbres verds que alegrin la vista i l'esperit i facin de Girona una ciutat bonica i acollidora. / M. CARMÉ GONZÁLEZ ZARAZAGA. Girona (Gironès)

en sisif | JORDI SOLER

